

Palmbladet

CENTRO DE ATENCION INTEGRAL "PIÑA PALMERA" A.C.
Årgång 24 av Föreningen Palmeras Vänners nyhetsblad Nr

I DETTA NUMMER:

- 1) Sommarhälsningar från ordförande
- 2) Keramikverkstad på Piña
- 3) Välkomna på informationsmöte
- 4) Beatrice Montalvan Ramirez
- 5) Säkerhet eller frihet
"Tio" Timo Gonzales Hernandez
- 6) Svenska kyrkans unga i Floby
- 7) Pilar
- 8) Gåvor till Piña Palmera

**Välkomna till
Föreningen Palmeras
Vänners
informationsmöte!!**

**Söndagen den 14 augusti
kl: 11-14. Se sidan 3.**

Sommarhälsningar från ordföranden.

Jag sitter och tittar på den vackra, svenska sommarkvällen. Har just lyssnat på radioprogrammet "Hemliga akuten". Det handlar om en mottagning som drivs av "Läkare i Världen" som ger vård till papperslösa människor någonstans i Sverige. Förhållandena är primitiva, brist på mediciner, utrustning, lokaler och tolkar. Men patienterna möts av kompetent personal, omsorg och respekt för mänskliga rättigheter. "Bota – lindra – trösta" säger en ung läkare. Kanske är solidariteten på väg tillbaka i vårt samhälle? Det påminner mig om åren då jag arbetade i Mexico och El Salvador. Mina tankar går till människorna som saknade försäkringar och ekonomiska resurser och därför var utestängda från all anständig hälso- och sjukvård och rehabilitering. Sedan några år tillbaka har man infört "Seguro Popular" i Mexico, en försäkring som ska ge fattigt folk tillgång till vård och rehabilitering. Men de möts mest av tomma medicinhyllor, dåligt utbildad personal och fördomar. Det är denna fattiga befolkning Piña Palmera arbetar för att stödja och hjälpa för att de själv ska känna till sina rättigheter och kunna förbättra sin livskvalité.

På Piña fortsätter man att leva ur hand i mun på grund av den ekonomiska krisen. Man säljer second-hand kläder på marknaden i Pochutla. Man har informations-frukost på ett hotell i Puerto Escondido för företagare om funktionsnedsättningar, och jobbar på att få ut personer med funktionsnedsättningar i arbetslivet.

Den stora succén är pizzabakandet som görs i vedugnen på helgerna. Varje pizzabak betalar en telefonräkning. Och pizzorna är verkligen goda. Ibland anordnar man Temazcal, rituella bad i svetthydda. Allt för att dra in pengar. Flavia har sökt ett 50-tal projekt, elva har svarat och tre är intresserade av att stödja Piña Palmera. Men det kommer att dröja innan pengarna betalas ut, så våra fadderbidrag och gåvor är viktigare än någonsin.

Men stämningen är god ändå. Nyligen anordnade man ett mini-läger i byn Candelaria. Barn och ungdomar med och utan funktionsnedsättningar samt deras familjer träffades under några dagar för att leka och arbeta tillsammans.

Man hade roligt och lärde sig av varandra. Bland annat hade man en workshop om konsthantverk och en om att tillverka masker. Man lagade mat tillsammans och tränade olika färdigheter. En utflykt till floden och till en naturlig pool stod också på programmet. Lägret avslutades med den traditionella karnevalen, sång och dans på bygatan. Och mycket glädje!

En fortsatt trevlig sommar önskar jag er alla.

Tack för att ni stöder Pina Palmera! Ni är mycket viktigare än ni har en aning om!

Klara Stintzing

Ordförande

Keramikverkstad på Piña

Jag drejade min första mugg i Lofoten 1998. Sedan dess har keramiken varit passionen i mitt liv. Nu är jag här på Piña för att bygga upp en keramikverkstad. Allt finns här: leran i marken, vattnet i brunnen, och ved från omkullfallna träd och kokosnötter. Här finns till och med en ugn. Det enda som fattas det är någon som kan sammanföra det till keramik. Det behövs inga dyra maskiner, inte ens elektricitet.

Jag blev förvånad över hur mycket kunskap det finns om lera här. Inte långt härifrån ligger tegelbruket i San Roque, där man för hand gjort tegelsten efter tegelsten som byggt upp lyxhotellen i Huatulco. Vaktmästarna på Piña gör sin egen fasadputs med den vackra röda leran från Candelaria och Alba i tvätteriet kan göra comales, de stora lerstekpannorna där man lagar tortillas.

Det är mycket förberedelser innan man håller det första färdiga keramikföremålet i sin hand. Först måste man hitta leran, sedan får man krossa, blötlägga och sila den. Det första sållet gjorde vi av ett rullstolshjul och myggnät. Sedan torkar man och knådar leran. Efter det kan man ringla, tumla eller göra figurer. Min första uppgift blev att göra plattor med kulor som ska underlätta inläringen av blindskrift.

Efter fem dagars städning har vi äntligen flyttat in i snickeriets lokaler och det passar oss perfekt. Den övergivna gamla bordssågen har omvandlats till drejskiva. Det börjar ta form kort sagt. Hur framtiden ser ut beror på de som bor här på Piña. Jag jobbar på här varje dag och hoppas att någon precis som jag ska fastna för leran.

På onsdagarna kommer barn från byarna runt Zipolite till Piña Palmera och det som kallas Intervención Temprana (Tidigt Ingripande). Här får de hjälp att bearbeta sina handikapp genom lek och

övningar. Det är också ett tillfälle för föräldrar och syskon att träffa andra i samma situation. Här är barnen i full färd med att göra en stor tavla, en träskiva fylld med lera som dekoreras med lerfigurer, stenar, grenar och blommor. Leran är skön att känna på och finmotoriken övas. Det gör även samspelet mellan handen och fantasin. Hos barnen flödar fantasin fritt: en krokig lerkorv är en regnbåge. Leran har den stora fördelen att den är gratis, vilket är viktigt i de här ekonomiska förhållandena.

Anabelí Díaz (Regina)
Zipolite, mars 2011

Välkommen till Föreningen Palmeras Vänners Informationsmöte

**Söndagen den 14 augusti 2011
kl. 11.00 - 14.00.**

**Kom och träffa Anna Johansson
Tidigare verksamhetsledare under 18 år på Piña Palmera,
ett rehabiliterings - och utvecklingscenter i södra Mexico.
Hon berättar om senaste nytt från Mexiko och visar bilder.**

**Plats: Studieförbundet Vuxenskolan
Hantverkargatan 12 Kungsholmen
Stockholm**

Vi bjuder på fika!

Beatrice Montalvan Ramirez

Vi sitter i skuggan under ett palmbladstak där det fläktar lite. Det behövs, för det blir varmare för varje dag nu i mitten av februari, cirka 33 grader. Bety berättar om sitt arbete med barnen som har inlärnings- och språksvårigheter. Hon har arbetat 15 år på Piña och har alltid många barn/brukare, både i byarna och på centret.

Så här säger hon: Någon familjemedlem kommer med barnet till mig för att lärarna i förskolan eller på lågstadiet skickat dem. Barnet blir inte uppflyttat till nästa klass om det inte lär sig vad det ska under året. En del har språksvårigheter. De kan inte artikulera vissa ljud pga läpp-gomspalt, ett för kort tungband eller en hjärnskada med epilepsi. De saknar ofta stimulans i familjen och får för lite och för dålig mat. En del är enda barnet, bortskämda och överbeskyddade. Jag tror jag har så många brukare för att skolan trycker på och för att barnens funktionsnedsättningar inte syns så tydligt.

Bety med sin familj

Familjen skäms inte för att komma med barnen där vi arbetar. Många gånger är familjen dysfunktionell. Relationerna är dåliga och ekonomin problematisk. Barnen får varken omvårdnad, trygghet eller kärlek. Om familjen inte stödjer barnet, deltar i dess rehabiliteringsprocess och tar sitt ansvar är det nästan omöjligt att uppnå något resultat. Papporna lämnar mammorna och barnen, de betalar inget underhåll och kvinnorna har inte råd med advokat för att stämna dem. Ibland åker en eller båda föräldrarna till USA för att arbeta och barnet lämnas till en mormor eller moster. Ibland får ett barn med epilepsi inte sin medicin för att pengarna är slut eller så får de fel dos. Då får de mer kramper och hjärnskador.

Just nu har jag en pojke som har cerebral pares och bor hos sin mormor. Mamman blev gravid när hon var knappt 17 år. Mormor skällde ut henne och avslutade med en förbannelse: "allt ont kommer att drabba dig och barnet, för du har inte skött dig!" Så när barnet föddes och visade sig ha en cp-skada vägrade mamman att befatta sig med det. Mormor tog hand om pojken pga skuld känslor. Hon vill att han ska lära sig prata, men det kommer han inte att kunna. Däremot skulle han kunna använda en pektavla, men det vill inte mormor. Han ska prata!! Så det blir inget resultat.

Det händer också att jag arbetar med vuxna som haft en stroke eller en trafikolycka. Jag tycker om att arbeta på Piña, för vi har stor frihet att söka och skapa alternativ i behandlingen. Vi arbetar i grupper och inte individuellt. På stora institutioner måste man följa färdiga scheman som läkaren bestämt, men som kanske inte passar för barnet. Förr tyckte jag att det kändes svårt och tungt ibland. Men sen vi fick våra tvillingar som snart är ett och ett halvt år, har jag inte blivit lika involverad känslomässigt. Jag gör så gott jag kan i arbetet, men mina tankar är mycket hos mina flickor.

Säkerhet eller frihet

Vi sitter i den vita minibussen på väg mot San Francisco Cozaltepec. Vägen kantas av ett torrt jordlandskap. Cozaltepec, där Piña Palmera har jobbat i två år, har nästan 2000 invånare varav många är zapoteker.

Var 15:e dag kommer ett antal barn och vuxna till Cozaltepecs centrum för att träffa Piña Palmeras team. En av de som kommer är Gloria, 7 år. Hon drabbades av en hjärntumör vilket har gett henne grava funktionsnedsättningar och hon behöver ständig hjälp med allt. Glorias pappa jobbar illegalt i USA för att försörja familjen medan mamman är hemma för att ta hand om Gloria och hennes fyra syskon. Gloria kan inte förflytta sig självständigt och har därför blivit mest sängliggande hemma i boendet. Tillgången till rullstolar är mycket begränsad och de som finns är det inte många som har råd med. Som terapeut gäller det att använda sin fantasi för att konstruera anpassade hjälpmedel som kan underlätta för brukarna. I Glorias fall byggde vi en komfortrullstol av en enkel rullstol som vi monterade fast en slags bilbarnstol på. Huvudstöd hittades på en annan gammal rullstol. Ben- och fotstöd konstruerades av trä. Samtliga saker hittades i Piñas verkstad. Rullstolen lämnades ut till familjen som uppmuntrades att göra ändringar på stolen om så behövdes. Tack vare rullstolen kan nu Gloria följa med sin familj ut i byn för att exempelvis handla. Om detta är betydelsefullt för henne är svårt att säga men det underlättar mycket för familjen. Att Gloria visar sig i byn är även viktigt i processen att få personer med funktionsnedsättningar accepterade i samhället.

Hjälpmedelshanteringen är på många sätt annorlunda här. Medan Sverige har ett överflöd av hjälpmedel som i de flesta fallen lånas ut gratis har Mexiko brist på hjälpmedel som kostar mycket för brukaren. I Sverige gör terapeuten en bedömning och beställer sedan ett färdigt certifierat hjälpmedel som är godkänt enligt lagen. Vissa anpassningar kan göras såsom höjd och längd på ben-, fot-, huvudstöd. Men alla dessa anpassningar måste enligt reglerna utföras av terapeuten som har ansvar för att hjälpmedlet används som det är tänkt och för att säkerheten ska kunna hållas hög. I Sverige har ett stort antal brukare hjälpmedel men pga reglerna blir brukarna beroende av sina terapeuter. Dessa brukare kan, beroende på behovet, vara friare än mexikanska brukare utan hjälpmedel, men de mexikanska brukarna och deras familjer som har tillgång till hjälpmedel är friare, än de svenska, då ansvaret här i Mexiko lämnas till den egna personen.

Sara Rydwik
Volontär och arbetsterapeut på Piña Palmera

”Tio” Timo Gonzales Hernandez

”Tio” Timo Gonzales Hernandez är 77 år och arbetar med lite av varje på Piña Palmera. Framför allt har han hand om kompostering men samarbetar mycket med dem som har hand om det allmänna underhållet av området på Piña; hugger gräs och palmlblad, målar och så vidare.

Tio Timo har arbetat på Piña i 23 år. Han kände ”Panchito”, grundaren av Piña Palmera, och genom honom fick Anna Johansson kontakt med Timo och hon lyckades övertala honom att hjälpa till att bygga upp Piña. Timo har bland annat byggt tvättstugan, verkstaden och köket. Sedan började han arbeta i trädgården och med att odla majs. Han berättar att förut var Zipolite mer av ett jordbruksområde. ”Det fanns ingen väg och ingen by. Inne på Piña fanns inga gångvägar som nu, utan man hade utlagda små stenblock som man gick på”.

Timo gick inte i skolan. Han fick aldrig möjlighet till det menar han. ”Min familj var fattig och jag gjorde mer nytta hemma” säger han. Timos familj levde på att odla bland annat majs och jamaica. ”Jag började hjälpa till med jordbruksarbetet när jag var åtta år, och sedan dess har jag jobbat”.

När vi frågar Timo vad han tycker mest om med sitt jobb på Piña Palmera verkar han tycka att det är en konstig fråga. "Det är inte så att jag *tycker om* mitt jobb. Det är ett jobb" säger han. Men trots att han har arbetat i nästan 70 år känner han inte för att sluta jobba. "Jag kan inte vila, göra ingenting. Efter jobbet vilar jag aldrig utan jag hjälper mina barn med diverse saker. Det gör jag även när jag har semester. Jag har vant mig vid att arbeta".

Brist på arbete på fritiden verkar aldrig vara något problem. Timo har 9 barn och 21 barnbarn. Bara ett av hans barn bor fortfarande hemma men han hade gärna haft fler av dem boende hos sig säger han. "Men vi ses allihop några gånger om året. Vid jul och så. Men ibland måste jag gå därifrån för det blir för mycket liv".

Malin Meissner, Volontär Piña Palmera

Svenska kyrkans unga i Floby

Svenska kyrkans unga i Floby har nu ca 155 medlemmar i alla åldrar som är aktiva i verksamheten på olika sätt.

Bild: Ett av våra flera lotteribord, också nya saker från människorna i byn.

Vår Piña Palmera dag har vi en gång per år och brukar oftast vara i mitten av mars månad. Vi förbereder barnen i början av terminen med att prata om denna dag och även skriva in det i programmen så att dagen helst inte blir uppbokad på annat. Alla barn gör olika pyssel som föräldrarna sen köper för en liten slant.

Våra äldre ungdomar brukar baka goda kakor som vi sedan säljer. Vi har även en loppmarknad där vi fått in saker från allmänheten som vi sedan säljer. Under dagen har vi även fika för den som vill som vi också brukar ta en liten slant för. Vi brukar få in 9.000-12.000kr under denna dag!

SKU Floby genom Nancy Fayad

Pilar

Pilar berättar om sitt arbete på Piña Palmera

Jag heter Pilar och deltar i terapi-teamets arbete med by/närbaserad rehabilitering. Basen i vårt arbete är alltid socialisering. Det betyder att personer med funktionsnedsättningar blir accepterade och inkluderade i sina familjer och i närsamhälle, oavsett vilken funktionsnedsättning de har. Tillsammans med volontärerna på Piña anordnar vi olika aktiviteter för att arbeta i grupp med dem och deras familjer. Inom det här området följer jag utvecklingen hos barn, ungdomar och vuxna med intellektuella funktionsnedsättningar. Vi söker efter strategier som kan intressera dem och deras familjer, så de kan lära sig eller bibehålla sin självständighet i det dagliga livet. Det kan handla om att sköta sin hygien, tvätta sina kläder, hjälpa till med arbetet i hemmet, gå och handla etc. Vi visar familjerna hur de kan hjälpa sina barn att utveckla sin grov – och finmotorik, kommunikation, självkänsla, sitt känsloliv och sitt intellekt.

Jag deltar också i arbetet med att inkludera en del ungdomar i skolan. Vi har workshops med lärare och elever. De får känna på hur det är att ha en funktionsnedsättning. Vi informerar lärarna om hur de kan göra skolan mer tillgänglig. Tillsammans reflekterar vi över förändringar i våra personliga och professionella attityder samt över samhällets attityder, såsom man upplever dem. När det gäller personer med funktionsnedsättningar deltagande i samhället har vi bland annat informations – och påverkansarbete via tre lokalradiostationer; i Puerto Angel, Puerto Escondido och i Rio Grande.

Förra året började vi arbeta i Rio Grande som är ett större samhälle. Vi har haft workshops på skolor och på Hälsocentralen (vårdcentralen). Vi har gruppsamtal med kvinnorna som deltar i regeringens program "Oportunidades". Kvinnorna får hjälp med lite livsmedel mot att de kommer regelbundet till hälsostationens undervisning. Vi har också haft workshops på Rio Grandes högskola för pedagogik. Och så har vi förstås vår rehabiliteringsverksamhet och gör också hembesök för att följa upp en del brukare. Hela tiden hittar vi nya barn och ungdomar med funktionsnedsättningar som lever undagömda i sina hem utan tillgång till sina grundläggande rättigheter.

Intervju och översättning Klara Stintzing

Medlemsblad för föreningen Palmeras Vänner

Redaktör och Layout för detta nummer:

Klara Stintzing, Maria och Gil Leyva

E-post: palmbladet@palmerasvanner.se

Tryck: IBM Svenska AB och IBM-personalens U-hjälpsförening

Föreningens epost:

palmeras@palmerasvanner.se

Hemsida: www.palmerasvanner.se

Palmeras vänner har 90-konto och kontrolleras av

Svensk Insamlingskontroll, SFI

Ordförande: Klara Stintzing, 073-081 41 24
klara@palmerasvanner.se

Medlemsfrågor: Gunnel Wallbing
gunnel@palmerasvanner.se

Beställning av material: Carolina Bastigkeit
070-403 12 28, carolina@palmerasvanner.se

Volontärfrågor: Sofia Erixson och Elin Lantz
volontar@palmerasvanner.se

PLUSGIRO: 90 11 91-7

BANKGIRO: 901-1917

Gåvor till Piña Palmera 1 mars – 31 maj 2011

Gåvor från organisationer och företag

Floby pastorat, Floby, kollekt 1 560 kr; Gustavsberg-Ingarö församling, Gustavsberg, minnesgåva, 300 kr; Lund-Dalby Rotaryklubb, Lund, 7 494 kr; Motala Soroptimistklubb, Motala, till minne av Elisabeth Adéll, 500 kr; Furulunds skola, Partille, 200 kr; Segerstads Kyrkliga Syförening, Stenstorp, 2 000 kr; IBM-personalens U-hjälpsförening, Stockholm, 30 000 kr.

Sammanlagt från organisationer och företag: =SUMMA 42 054 kronor.

Sålda leksaker

Under perioden har vi erhållit 550 kr för försålda leksaker.

Gåvor från enskilda

Berit Annerstrand, Ingarö, har fyllt 80 år och gratulerades av Birgitta och Bengt E Olsson, Borås; Ulla och Lennart Nelén, Eskilstuna; Brita Linder, Gustavsberg; Margareta och Arved Arvedson, Gustavsberg; Fam. Camilla Ulén, Ingarö; Lis-Maj Lindberg, Ingarö; Alf Lager, Lund; Anita Rydholm, Upplands Väsby. Sammanlagda värdet av gåvorna är 2 200 kronor.

Ernst Heyman, Arvika; Kicki Lundin, Björkö; Birgitta och Bengt E Olsson, Borås; Karl Sandberg, Bromma; Ulla Hyllander, Bromma; Hans A. Nyrröd, Eskilstuna; Ulla och Lennart Nelén, Eskilstuna, (Bengt Nygren 80 år); Ulla och Karl-Aron Näslund, Frösön, (till minne av Anders Lundström samt Lennart Molin); Bernt Johansson, Gävle, försommargåva; Mario Hernandez-Charraga, Göteborg; Naima Häggström, Huddinge, (till minne av Carola Blomberg); Karin Jerstorp, Hudiksvall; Mimmi och Anders Windling, Härnösand, (Andfers Windling 60 år); Catharina och Gunnar Söderbergh, Järfälla, (till minne av Lars Wikfeldt); Eva Frelander Petersson, Kalmar, (till minne av Irma Lilienberg från fastrarna Eva och Karin); Tarja Verronen, Kista; Agneta Aldor, Lidingö, (Ulla-Marie Stenestam 50 år); Ulla Krisell, Ljungsbro; K. Arne Blom, Lund; Kerstin Lindskoog och Lars Ivarsson, Mora, (Sven-Erik, 85 år samt tack till Marianne); Ulla Lilliehöök, Saltsjöbaden; Berit och Karl-Axel Lettse, Sollentuna, (Sture Berggren 80 år); Birgitta Karlsson, Sollentuna; Marianne Lundkvist, Sollentuna; Göran Collert, Stockholm; Ewa Polano, Stockholm; Gun Andersson, Stockholm; Krister Hammargren, Stockholm; Martin Düring, Stockholm; Mia och Jan Lundqvist, Trollhättan; Rita och Curt Henning, Trångsund, (till minne av Gunborg Jardland); Ann-Marie och Björn Andersson, Tyresö; Ingrid Österberg, Uppsala; Anita Björnström, Vittangi, (till minne av Agne Stålnacke samt till minne av Hanna Krekula, Bojan Wiss och Rita Martimo); Curt Gregers-Varg, Västerås; Inga-Lill Karlsson, Åtorp; Marie Pettersson, Älvsjö; Dick Johansson, Örebro; Stig Isaksson, Östansjö;

Sammanlagt från enskilda: 15 025 kronor.

Ett stort tack till alla givare!

**Tack till Olga Åhlund Stiftelse för deras stöd under flera år,
så också under 2010!**

**Tack IBM Svenska AB och IBM-personalens U-
hjälpförening för deras stöd till Piña och ständig hjälp att
trycka detta nyhetsbrev!**